



PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2013. április 4.
(csütörtök)

Cseri Kálmán

HÚSVÉTI TALÁLKOZÁSOK

Alapige: János 20,11-22

Mária a sírbolton kívül állt és sírt. Amint ott sírt, behajolt a sírboltba, és látta, hogy két angyal ül ott fehérben, ahol előbb Jézus teste feküdt, az egyik fejtől, a másik meg lábtól. Azok így szóltak hozzá: „Asszony, miért sírsz?” Ő ezt felelte nekik: „Mert elvitték az én Uramat, és nem tudom, hova tették.” Amikor ezt mondta, hátrafordult, és látta, hogy Jézus ott áll, de nem ismerte fel, hogy Jézus az. Jézus így szólt hozzá: „Asszony, miért sírsz? Kit keresel?” Ő azt gondolta, hogy a kertész az, ezért így szólt hozzá: „Uram, ha te vitted el Őt, mondd meg nekem, hova tetted, és én elhozom.” Jézus nevéen szólította: „Mária!” Az megfordult, és így szólt hozzá héberül: „Rabbuni!” – ami azt jelenti: Mester. Jézus ezt mondta neki: „Ne érints engem, mert még nem mentem fel az Atyához, hanem menj az én testvéreimhez, és mondd meg nekik: Felmegyek az én Atyámhoz, és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez, és a ti Istenetekhez.” Elment a magdalai Mária, és hírül adta a tanítványoknak: „Láttam az Urat!”, és hogy ezeket mondta neki.

Még aznap, amikor beesteledett, a hét első napján, ott, ahol összegyűltek a tanítványok, bár a zsidóktól való félelem miatt az ajtók zárva voltak, eljött Jézus, megállt középen, és így szólt hozzájuk: „Békesség néktek!” És miután ezt mondta, megmutatta nekik a kezét és az oldalát. A tanítványok megörültek, hogy látják az Urat. Jézus erre ismét ezt mondta nekik: „Békesség néktek! Ahogyan engem elküldött az Atya, én is elküldelek titeket.” Ezt mondván, rájuk lehelt, és így folytatta: „Vegyetek Szentlelket!”

Imádkozzunk!

Hatalmas Istenünk, köszönjük, hogy máris arra biztatsz minket a zsoltár szavaival, hogy vegyük észre, mennyi okunk van arra, hogy örvendezzünk tebenned. Bevalljuk, Urunk, ha körülnézünk, sokkal inkább azt látjuk, hogy minden okunk megvan a csüggedésre, a szomorúságra, a háborgásra, az elégedetlenségre. Bocsásd meg azt, hogy így, húsvét után is, sokak szívéből hiányzik a benned megtalált öröm.

HÚSVÉTI TALÁLKOZÁSOK

Köszönjük, hogy az az öröm, amit te adsz nekünk, nem múló hangulat, hanem olyan állapot, amelyik minden körülmények között megmaradhat. Ajándékozz meg minket ezzel, kérünk.

Bevalljuk, Urunk, ha semmi másra nem gondolnánk, csak arra, hogy mi a te juhaid lehetünk, és te vagy a jó Pásztor, aki vezetsz, védesz, táplálsz minket, ez is elegendő ok kellene, hogy legyen az öröme. Bocsásd meg, hogy oly sok jót elfelejtünk, amit tőled kaptunk és kapunk naponta.

Köszönjük neked ezt a csendes órát is, amit elkészítettél. Segíts most belsőleg is lecsendesedni, és engedd, hogy igaz legyen: a te szavadat lessük, a lelkünk megfejszül és a hallásban segít.

Könyörülj rajtunk, hogy a te biztató, bátorító igédnek ne csak hallgatói, hanem megtartói legyünk.

Ámen.

Igehirdetés

Közvetlenül feltámadása után Jézusnak néhány nagyon jelentős találkozása volt, amiket az evangéliumok feljegyeztek. Még aznap, a hét első napján, vasárnap, három, egészen különböző, nagyon fontos találkozásról értesülünk. Egy héttel később három másik találkozást ad hírül a Szentírás.

Ma arról a háromról legyen szó, ami még aznap történt. Tehát húsvét napján az Úr Jézus feltámadása után. Kora hajnalban találkozott Máriával, délután a két emmausi férfival, akik szomorúan ballagtak haza Jeruzsálemből, este pedig még meglátogatta tíz tanítványát.

Egészen különböző találkozások ezek. Reggel korán egy magányos asszonnyal, délután két olyan férfival, akik Jézus tágabb tanítványi köréhez tartoztak, este pedig a legszorosabb tanítványi körrel, akik közül egy, Tamás, hiányzott akkor. Egészen különböző találkozások, de egészen hasonló, sőt szinte azonos jellemvonásait ismerjük meg mindegyikből a mi Urunknak. És ez nagyon fontos, hogy mi az Úr Jézust egyre jobban megismerjük. Már csak azért is, mert Ő mondta, hogy „az az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” (Jn 17,3).

Magamról tudom, hogy sokszor nagyon felszínes a mi Jézus-ismeretünk, sokszor meg olyan téves gondolatok rögződtek bennünk, amik eltorzítják a róla alkotott képünket. Úgy, hogy amíg Isten értelmes elmét ad nekünk és lélegezni tudunk, törekedjünk arra, hogy a mostaninál sokkal jobban megismerjük, ki az én Megváltóm.

Egész röviden vegyük sorra ezt a három találkozást, és utána ezeket a jellemvonásokat olvassuk le róluk.

Első találkozás: Reggel korán Mária Magdaléna kiment a sírhoz. Meglepődve látta, hogy a kő már nincs a bejáratnál, és méginkább megdöbbenve konstata, hogy Jézus holtteste sincs a sírban. Hanem két angyalt látott ott, akik megkérdezték, hogy miért sír. Jellemző, amit ő erre válaszol: Azért, mert elvitték az én Uramat. Honnan veszi ezt? Ennek semmi alapja nem volt. Azt kellett volna mondania, hogy nem látom itt az Ő holttestét. De ez jellemez minket, hogy valami bekattan, aztán úzzük-fűzzük, és egy tévedésre, feltételezésre felépítünk egy elméletet. Annyira, hogy amikor a feltámadott Krisztus megáll mögötte, ő azt gondolja, hogy a kertész, és konkrét kéréssel áll elő: „ha te vitted el Őt, mondd meg, hova tetted.” No, de senki nem vitte el. Nincs sehova letéve holtteste. Ott áll az élő Krisztus mellette. — Óvakodjunk at-

tól, hogy ami nem pontos, nem úgy van, csak hirtelen eszünkbe villant, azt ne tényként közöljük és mondjuk tovább másoknak is.

Nos, így sír ott, de Jézus nevéen szólítja, felismeri Őt, és azonnal feladatot is kap: vidd a húsvéti örömhírt és mondd el a tanítványoknak. — Olyan kedves az, hogy Jézus itt tanítványait testvéreinek nevezi: Menj el az én testvéreimhez. Azokat nevezi így, akikről azt olvassuk, hogy három nappal korábban a Gecsemáné kertben mindnyájan elfutottak. Ő mégis testvéreinek tekinti őket.

A második találkozás: Húsvét délutánján szomorúan indul haza a falujukba ez a két Emmausban lakó férfi, tele keserúséggel, reménytelenséggel, csalódottsággal. Jézusban volt a reményük, ha valaki tud segíteni népükön abban az elesett helyzetben, az a názáreti Jézus, aki a Messiás, a Krisztus, és most gonosz emberek megölték. Az ember nem is érti. Hogy ölhatték meg? No, de ők végignézték ezt a tragédiát. Most már nincs, senkiben nem reménykedhetnek, semminek nincs értelme. — S mindezt szépen, részletesen elmagyarázzák a feltámadott Krisztusnak, aki ott ballag mellettük. Ilyen okosokat tudunk ám mi mondani. Magyarázzák a feltámadottnak, hogy milyen nagy baj, hogy Ő meghalt, és nincs többé.

Nos, Jézus azután ígét magyaráz nekik, ez megmozdítja a szívüket, de igazán akkor ismerik fel, amikor behívják az otthonukba, és ott Jézus megnyitja a szemüket, és abban a pillanatban el is tűnik. Ezeknek az embereknek a szíve megtelik örömmel, a szája meg örömhírrrel, és még abban az órában mennek vissza Jeruzsálembe és hirdetik ezt a többieknek.

A harmadik találkozás: még aznap este Jézus meglátogatja tanítványait, akik nagyon félnek. Tíz meglelt férfiember magára zárja az ajtót, rettegnek attól, hogy esetleg ők is Jézus sorsára jutnak. Teljesen tanácstalanul vannak ott együtt. Jézus a zárt ajtón is átmegy, megszólítja őket, és ad nekik békességet, örömet, és ők is kapnak feladatot. Ráadásul úgy, hogy Jézus a maga küldetésébe állítja be őket: „ahogy engem elküldött az Atya, én is úgy küldelek titeket.” És hogy képesek legyenek a küldetést teljesíteni, az Ő Szentlelkét is adja nekik. — Húsvét napján egy kis előpünkösd és ugyanez van Emmausban is.

Ennyi röviden a három találkozás története, és mik azok a jellemző vonások, amiket megfigyelhetünk, amikért hálát adhatunk, és amik megerősíthetik a feltámadott Krisztusba vetett hitünket:

- Az első, amit vegyünk észre, hogy nagypéntek után mindenki, aki egy kicsit is ismerte Jézust vagy kapcsolatban volt vele, romokban hevert. Ez a tragédia valószínűleg kikészítette azokat, akik Jézussal kapcsolatban voltak. Most derült ki, hogy mit jelentett nekik Jézus, amikor elveszítették. — Ez sajnos sokszor van ám így. Többször voltam tanúja annak, hogy egy áldott életű, szorgos, imádkozó nagymama halála után jön rá a család, hogy mit jelentett a nagyi nekünk, meg ki is volt a nagyi. Miért kell ezt megvárni? Nem lehetne megbecsülnünk egymást addig, amíg együtt vagyunk? Nem lehetne hálásnak lenni addig, és ezt kifejezésre is juttatni? Miért csak akkor tűnik fel, hogy milyen sokat jelentett valaki, amikor már hiányzik?

Ez mindhárom esetben rendkívül szemléletes, hogy így Jézus nélkül maradván ott van egy asszony, aki semmit nem tud tenni, csak sírni és butaságokat beszélni, amiket kitalált és feltételezett, és amiknek semmi valóság alapjuk nincs. A teljes tehetetlenség, a kiszolgáltatottsága, a csalódottság jellemzi Máriát. Kapkod: ha ez a kertész, hátha meg tudja mondani... Minden bizonytalanná vált az életében. Tehetetlenül sír, semmit nem tud tenni. — Ilyenné válhat az ember Jézus nélkül.

Ugyanígy ez a két férfi is. Aki figyelmesen elolvassa a Lukács evangéliuma utolsó fejezetét, ahol ez részletesen le van írva, elképed azon, hogy nem tudnak másról beszélni. Mindig csak, mint a macska, amikor a saját farkát kergeti, újra és újra, hogy mit tettek a gonosz emberek Jézussal. Hogy történhetett ez meg, ez borzasztó, semmi okuk nincs a reménységre. Nem érdemes élni, mert mit tettek a gonosz emberek Jézussal — és kezdik elölről.

Semmi másról nem tudnak beszélni. És ez mit visz előbbre? Önmagukat meg egymást is csak még inkább belenyomják a depresszióba.

És ott vannak a tanítványok. Tíz férfiember bezárkózik és remeg. És akkor most mit teszünk? Nem tudjuk. Mi a feladatunk? — Tehetetlenség, bizonytalanság, erőtlenség.

Milliók élnek így Jézus nélkül. A vallásos emberek jó része is egy halott Krisztus emlékével, akik nem hiszik azt igazából, hogy Ő feltámadt, él, és most is itt van közöttünk, mert megígérte: „Ahol ketten vagy hárman együtt vannak az Ő nevében, ott van közöttük.” Él, és uralkodik örökkön örökké — ahogy a Szentírás mondja ezt.

És mi, akik tudjuk? Meglátszódik-e rajtunk ennek az öröme, az a tartás, az a biztonság, az a védettségtudat, amit a Krisztusban igazán hívők ajándékba kapnak tőle, sokszor nagyon nehéz életkörülmények között is.

Ez az első, amit vegyünk észre, hogy a halott Krisztus emlékével ilyen erőtlenné és tehetlenné válik az ember.

- A másik, amit vegyünk észre, és itt már a mi Urunk jellemét ismerhetjük meg: Egyikük sem úgy találkozott Jézussal, hogy ők elindultak és felfedezték Őt, mind egyikükhöz a feltámadott Krisztus lépett oda.

Mária ott tehetetlenkedik kora reggel az üres sír mellett, és megáll mögötte a feltámadott Krisztus, és az Ő szava gyógyítja ki ebből a keserűségből és nyitja ki a szemét.

Az emmausiak is ahelyett, hogy lelkigondoznák egymást, még jobban elkésérik egymást. Egyszer csak megjelenik mellettük egy harmadik, akiről azt gondolják, ugyanolyan vándor, mint ők, és Jézus kezdi kérdezgetni őket. Olyan jellemző az is Jézusra, hogy nem oktatja, nem kioktatja, nem megszidja őket, hanem kérdezi: miről beszélgettek? Tudja Ő azt pontosan. De csak hadd öntsék ki a keserűségüket, hadd jöjjön ki, fogalmazzák meg, és szabaduljanak meg tőle. Miért ilyen szomorú a képetek? — kérdezi tőlük.

Ő elegendik szóba velük, Ő kezdeményez, aztán Ő ad ígét nekik is, mert mindig az ígével gyógyít meg minket ma is. És néhány óra leforgása alatt teljesen megváltozik ez a két ember. Akkora különbség van a történet eleje meg vége között! Ekkora változást tud végbeinni a mi élő Urunk. — (Zárójelben jegyzem meg, hogy ekkora változásnak lehetünk tanúi egy-egy nyári csendeshéten. Megjelenik 30-35 vadóc fiatal vagy kisgyerek, és 5-6 nap alatt az Úr Jézus az Ő ígéjével és Szentlelkével lecsendesíti őket, kinyílnak a kis szívek, és néhányan közülük másként mennek haza, de már ott is másként viselkednek a hét végén, mint a hét elején. Ezt nem különböző pedagógiai, vagy pszichológiai trükkökkel érjük el, hanem Isten az Ő ígéjével végzi el.) — Bízunk sokkal jobban az ige erejében!

Jézus lép az emmausiak mellé és ígével gyógyítja őket. És a tanítványokat? Őket is Ő keresi fel. Magukra zárják az ajtót. Bezárt életben élnek. Beszűkül az életük teljesen arra a kis szobára. Nincs távlat, nincs perspektíva, nincs program, nincs terv, nincs küldetés, mert nincs küldő. Meghalt. És mi lesz most nélküle? Erre kiderül: fel-

támadott, él, ad nekik programot, ad hozzá erőt, jókedvet, adja önmagát, adja az Ő Szentlelkét.

Az, hogy Jézus otthagyta a mennyet és eljött ide utánunk, hogy megváltson bennünket, ez az Ő egész lelkületét jellemzi. Ő valóban azért jött, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett. Tudjuk, hogy ez a „megtartsa” kifejezés fordítható úgy is: üdvözítse, mert a Biblia ugyanezzel a szóval fejezi ki azt is, megmentse, megszabadítsa — mind a négyet jelenti ez a szó: megmentse, megszabadítsa, üdvözítse, megtartsa azokat, akik most inognak, akik szélfúttá levéllé váltak és nem találják a helyüket a világban.

Jézus lépett tehát hozzájuk, és nem ők találták meg.

Így lép oda mi mellénk is. Pedig a főpapi imában, abban a gyönyörű mondatban jelentette az Atyának, hogy befejezte a munkáját. Azt olvassuk a János 17-ben: elvégeztem a munkát, amit rám bízál. Elhangzott: elvégeztetett, és ezzel a váltság tökéletesen befejeződött. Akkor most már Jézusnak nincs itt semmi feladata? No, de van egy csomó síró, kétségbeesett, depressziós, reménytelen ember. Addig neki van feladata.

És ma is van sok ilyen ember, talán itt közöttünk is. A feltámadott Krisztus azonban nem nézi közömbösen azt, hogy Mária sír és nem tudja, mit kezdjen azzal, amit az angyalok mondtak; a tanítványok nem tudják, hogy mivel töltsék hátralevő idejüket; hogy ez a két jóra való ember ennyire belelovalja magát a keserűségbe, és már majdnem öngyilkos gondolatok fordulnak meg bennük, mert nincs értelme az életnek ezek után, és erről győzik meg egymást is. Ezt a Feltámadott nem nézi közömbösen, hanem odalép melléjük, mert neki fontos az, hogy a munkanélküliség hónapjai alatt a kicsi tartaléka is elfogyott valakinek, és most már nincs, kevés sincs, semmi sincs, csak a reménytelenség van. Neki nem közömbös az, hogy egy súlyos betegségnek a hírét hogyan fogadta a család, nem közömbös, hogy valaki nagyon magányos a családban is, vagy azért, mert mindig egyedül van, stb. Neki mindez fontos, és Ő megkeresi az ilyeneket, megáll mellettük, és tud mondani olyan ígét, ami gyógyít, sőt, ami üdvözít. Minden esetben Jézus lépett hozzájuk.

- A harmadik: egyik esetben sem ismerték fel azonnal. Ez azért történt, mert a feltámadott Krisztus az Ő mennyi létformájában van már itt jelen, az Ő dicsőséges testében, de a személyazonossága kétségbevonhatatlan. Ezért mutatja meg mindegyik esetben a sebeit. Ő az, és utána rá is ismernek. Első látásra más ez a létforma, mint az előbbi, de nem más az a Krisztus, aki ott van előttük, ebben a számukra szokatlan létformában. Nem ismerik meg, de Ő nyitja meg a szemüket, hogy felismerjék Őt.

Az emmausiak történetében kifejezetten így is olvassuk. Már órák óta beszélgetnek, még mindig nem ismerték fel, és akkor megnyitotta a szemüket.

Egyszer végigvettem az evangéliumokban azt, hol fordul elő az: megnyitotta. Elcsodálkoztam, hogy mennyi minden be van zárva, amit nem tudunk kinyitni, és Jézus nyitogatja ezeket. Megnyitja vakai szemünket, hogy a láthatatlanokat is érzékeljük. Megnyitja Lídia szívét, hogy befogadja az ígét és így üdvözüljön. Pál azt kéri a gyülekezettől: imádkozzatok, hogy Isten nyissa meg előttünk az ige ajtaját, hogy szólhassuk a Krisztus titkát. Az is be van zárva. Hiába van valakinek lelkeszi diplomája, attól még könnyörögni kell, hogy nyissa meg előttem az ige ajtaját. És Ő megnyitja.

Pál írja egy másik helyen: nagy kaput nyitott az Úr az evangélium előtt. Odate-szi: az ellenség is sok. Ez általában együtt szokott járni. De Ő nyit nagy kaput az evangélium előtt. Mindent Ő nyit meg.

Merünk hittel imádkozni a feltámadott Krisztushoz azért, hogy nyissa meg kedves családtagjaink egyelőre még bezárt szívét? Ő meg tudja nyitni bárkinek a szívét. Meg tudja nyitni a mi szemünket is, az értelmünket is, hogy értsük és lássuk azt, amit kell.

Jézus nélkül tehát ez a kétségbeesés és szomorúság jellemezte akkor is az embereket, és ma is. Jézus lép oda mindenkire, és nem mi keressük meg, találjuk meg Őt. Először nem ismerték fel, de utána megnyitotta a szemét mindazoknak, akik találkoztak vele. A mienket is meg tudja.

- A negyedik az, ami itt a tanítványokkal való találkozás során derül ki a legrészletesebben és legmeggyőzőbben, hogy a feltámadott Krisztus azonnal ajándékokat osztogat azoknak, akikkel találkozott.

A legnagyobb ajándék mindenkinek Ő maga volt, meg az a bizonyosság, hogy feltámadott és él. Akkor Mária nyugodtan megtörölheti a szemeit és nincs miért tovább sírni. Az emmausiak is abbahagyhatják a panaszkodást, mert nincs mi miatt panaszkodni. — Ez a legnagyobb ajándék. De ezen felül is ad még ráadás-ajándékokat. Mindhárom esetben kiderül, hogy azt a három ajándékot adta azoknak, akik találkoztak vele, amit a tanítványokkal találkozáskor fel is sorol: békességet, örömet és feladatot (küldetést). Mégpedig az Ő békességét, az Ő örömét, és „ahogy engem küldött az Atya, én is úgy küldelek titeket”, az Ő küldetéséhez hasonló feladatot adott az embereknek.

a) Tulajdonképpen mindegyikről egy-egy igehirdetést kellene tartani. Most röviden inkább csak emlékeztessük magunkat arra, hogy mi-mindent tudunk már erről a Bibliából. Sokszor hallottuk, hogy a békesség több, mint a háborúság vagy a veszedés hiánya. A Biblia ennél sokkal többet ért békességen. A békesség az a harmónia, az a mikroklíma, ami körülveszi azt, aki kapja ezt a békességet Jézustól, ami minden körülmények között megmarad az emberben. Az a közeg, amiben kibontakozhat valaki, amiben lehet élni a szó gazdag értelmében. Nemcsak vegetálni, túlélni, kínlódnival, hanem kibontakozni, élni és élvezni az életet. A békesség kiegyensúlyozottságot is jelent. Nincsenek torzulások az ember életében.

És hogy ez nemcsak köszöntés Jézus ajkán (mert a köszöntés is így hangzott: békesség néktek), azt az mutatja, hogy kétszer mondja el. Kétszer Ő nem szokott köszönni. Először köszön, aztán nyújtja az ajándékot: itt van az én békességem.

A János evangéliuma korábbi fejezetében olvassuk, hogy Jézus végrendeletileg az Ő békességét hagyta az övéire. Azt mondja: „békességet hagyok néktek — itt a végrendelezőnek a kifejezése van —, az én békességemet adom néktek. Nem úgy adom azt néktek, mint a világ adja, ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen”. A békesség a helyes kapcsolat önmagammal is, hogy harmonikus személyiségként éljek, másokkal is, nincs feszültség, konfliktus, és Istennel is. A Biblia ezt, amit most elmondtam, fordított sorrendben tanítja. Úgy ahogy azt Ady Endre is írja a versében: Békíts ki magaddal s magammal, hiszen te vagy a béke.

Aki mindenekelőtt Istennel kibékül, ahogy a Korinthusi levélben olvassuk, annak lesz békessége önmagában, és az tud békességben élni másokkal is. Ezt a békességet, elsősorban az Istennel való békességet, s annak a gyümölcseit adja itt Jézus.

b) Minden esetben azt olvassuk: öröm fakad fel azoknak a szívében, akik találkoztak a feltámadott Krisztussal. Az asszonyok nagy örömmel viszik a hírt a tanítványoknak, az emmausiak nagy örömmel mennek visszafelé Jeruzsálembe, és itt is azt olvastuk: örvendeztek a tanítványok, amikor látták az Urat. Ez az öröm nem hangu-

lat, hanem állapot. A hangulat sok mindentől függ, és ez a sok minden mindig változik, a hangulatunk is változik, vagy van öröm, vagy nincs. Ha meg van, olyan gyorsan elillan, ahogy Tóth Árpád ír arról: az öröm illan és az első versben még azt írja: lebbsenek szőke tincsei, az utolsó versben: már megőszült és fehérek lettek a tincsei. Ilyen gyorsan megőregszenek az örömeink. Jön és már elment, nézek utána, de már nincs ott, nincs örömöm. Ezzel szemben az az öröm, amit Jézus ad: „az én örömet adom nektek, hogy a ti örömetök teljes legyen”, – az állapot. Ez megmarad akkor is, amikor esetleg éppen a zsebkendőhöz nyúl az ember, és törölgeti a könyvét. Még a gyászban is, a veszteségek idején is ez a csendes, belső, Krisztusban megtalált öröm megmarad az ember szívében.

Amikor édesanyám temetése volt, akkor futott ez át rajtam a ravatal mellett állva: Igaz ez vajon? Ezt tanultam a Bibliából, erről tettem bizonyosságot másoknak is. Most itt állok egy ilyen helyzetben. Vizsgáljuk meg. Kénytelen voltam megállapítani, hogy miközben én is elővettem a fehér zsebkendőt, ez az öröm változatlanul ott volt a szívemben a legnagyobb szomorúság idején is. Mert az a Krisztussal való közösségtől függ, és az jó esetben állandó a hívó ember életében.

Ezért tudott Pál olyanokat leírni, amelyeneket a Filippi levélben olvasunk. Azt a levelet börtönből írta betegen. Fázott (kéri, hozzák el a télikabátját), és úgy, hogy közben csalódott még közvetlen munkatársakban is. Örülnek annak, hogy Pál börtönből van, és háta mögött valami olyat tesznek, ami őt bosszanthatja. Az apostol azt mondja: én ennek mégis örülök, mert ezek az emberek ennek ellenére hirdetik az evangéliumot. Az az ő dolguk, hogy milyen indulattal, de hangzik az evangélium, az örömhír, és ennek örülök. Aztán biztatja őket a rövid levélben, hogy örüljete az Úrban ti is. A gyengébbek kedvéért megismétli: ismét mondom: örüljete, mert minden okunk megvan rá. Krisztus él. Ezért nem fél a haláltól.

Ezért írhatja le ezt is, miután felsorolja, milyen nyomorúságokban van éppen részük: de tele vagyok vigasztalódással, minden nyomorúságunk ellenére csordultig vagyok örömmel. (2Korinthus 7,4). Olyan gazdagon kapja Krisztustól ezt az örömet, hogy ez még ki is csordul, másoknak is jut belőle.

c) Ezt az örömet adja a feltámadott Krisztus azoknak, akikkel találkozott. A végén ad nekik feladatot. Máriának is azonnal feladatot ad: menj el és mondd meg az én testvéreimnek, hogy feltámadtam. Az emmausiak is feladatot kapnak (nekik nem Jézus adja), és itt is azt mondja ezeknek a remegő férfiaknak: ahogy engem küldött az Atya, úgy küldelek el én is titeket. Kaptok Szentlelket, képessé is teszek titeket, munkára fel! Van jövőnk, nekünk van igazán jövőnk. Menni kell azokhoz, akik csüggedtek, kétségbeesettek és szomorúak.

Említettem, hogy húsvétkor egy kis előpünkösöd jelenik meg itt a tanítványi körben is, meg Emmausban is. Hol van a Szentlélek Emmausban? Jézus megnyitja a szemüket, felismerik, hogy Ő a feltámadott Krisztus, és abban a pillanatban eltűnik. Ezt ők nem hiányolják. Ez feltűnő. És feltűnő, hogy minden egyeztetés, tanácskozás nélkül mindketten ugyanarra az elhatározásra jutnak: most mindjárt vissza kell menni Jeruzsálembe. Ez az elhatározás egyáltalán nem jellemző az ő emberi természetükre. Nem következik az előzőkből. Miért nem hiányolják Jézust? Mert Jézus ott maradt az Ő Szentlelke által.

És hogy juthatnak ilyen azonos elhatározásra? Nem alakítanak bizottságot, nem vesznek fel jegyzőkönyvet, nincs szavazás, nagy tanácskozás, hanem mindkettőjüknek teljesen egyértelmű, hogy azonnal vissza kell menni. Sötétben? Nem volt közvi-

lágítás. Gyalogoltak hőségben 13-14 km-t, otthagyják a vacsorát az asztalon, gyerünk vissza! Miért? Mert egyszerre fontosabbak lesznek mások, mint ők maguk. Mert tudják, hogy milyen keserves dolog a halott Krisztus emlékével élni. Azok is így szomorognak Jeruzsálemben. A reggelt sem várjuk meg, mondjuk el nekik az örömhírt.

Ezt nem mondta nekik Jézus, erre valaki, valahogy más módon biztatja őket. Ez a Szentlélek belső munkája, amiről sokat olvasunk a Szentírásban. Isten Lelke vezette őket és adott nekik erőt is, meg adott a szájukba örömhírt is.

Ez a békesség, ez a fajta elvehetetlen öröm és ez a küldetéstudat a magunk szerény módján ott van-e a szívünkben? Ott lehet. Krisztus feltámadásának egyebek között ez is a gyümölcse. Eljuthat valaki csüggesztő körülmények között is ilyen békességre, megkaphatjuk ezt az összetörhetetlen örömet, és egyszerre meglátjuk, hol a helyünk a világban, és mi végre vagyunk a világban. Egyebek között ez is a nagy kiváltságunk, hogy elmondhatjuk másoknak: halleluja Jézus győzött, halleluja, Jézus él. – Aki ebben bizonyos, az erről meggyőzően tud beszélni, és Isten Szentlelke megpecsételi azt.

Jó lenne, ha megtelne a szívünk hálával a mi Urunk iránt, aki ezen az estén mellénk is odalépett. Az Ő igéjével megszólított, megnyithatja a szívünket, szemünket, és megnyithatja előttünk azt a távlatot, amire a tőle kapott küldetésünk szól. Lehet, hogy csak egy valakihez, lehet, hogy többekhez, sokféle formája van ennek. A lényeg: ne mi buzgólkodjunk, hanem az Ő küldetésében járjunk, és ne halogassuk ezt, hanem ha Ő küld, akkor legyünk boldogok, hogy még minket is használni akar, és használni tud.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, boldogan valljuk, hogy te élsz és uralkodsz örökkön, örökké. Valljuk, Urunk, hogy te vagy az egyház feje, és azon ezért nem tudnak diadalt venni a pokol kapui sem. Hisszük, hogy te vagy a világmindenség, a történelem Ura is.

Köszönjük, Urunk, hogy neked fontos a mi kicsiny életünk. Te nem nézed közömbösen, ha sírunk, ha elcsüggedünk, ha elfogy a reménységünk, ha összeroskadunk és nincs tartás az életünkben. Köszönjük, hogy te odalépsz ma is a kicsik, a megvetettek, a túlterheltek, a csüggedők mellé. Köszönjük, hogy igéddel meg tudsz minket gyógyítani.

Kérünk, végezd ezt a munkádat bennünk és végezd ezt az áldott munkát általunk is. Hadd csodáljuk mi magunk is, hogy tudunk megszólalni, mikor mit mondasz rajtunk keresztül másoknak, és hogy igaz lehet ez a mi szerény életünkben is, hogy mindenre van erőnk a Krisztusban, aki minket megerősít.

Kérünk, Urunk, légy irgalmas nekünk most, amikor küzdünk a vizekkel. Könyörülj rajtunk, hogy ne pusztuljon el a vetés a víz alatt. Bocsásd meg, hogy hol esőért könyörgünk, hol meg azért: ne adj több esőt. Ilyen tehetetlenek vagyunk, de köszönjük, hogy e tekintetben is bízhatunk benned.

Erősítsd azokat, akik most nehéz heteket élnek át.

Könyörgünk hozzád: te indítsd a szülőket, nagyszülőket, pedagógusokat arra, hogy éljenek ezzel a lehetőséggel, hogy a gyerekek jobban hallhatnak rólad, mint eddig. Könyörülj rajtunk, hogy mi se maradjunk némák, amikor megszólalhatunk, de soha ne beszéljünk, amikor nem te indítasz arra.

Kérünk, segíts az imádságot folytatni ebben a csendben.

Ámen.